

John Steinbeck

Cây hoa cúc

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

John Steinbeck

Cây hoa cúc

Dịch giả: Phạm Việt Hùng

Lớp thảm sương mù ở trên cao vào mùa đông lạnh lẽo màu xám nhạt nó nằm lưng chừng ở sườn đồi Salinas. Nó phủ trên bầu trời và ở khắp nơi. Nó tụ lại ở mỗi bên phía trên đỉnh cao của những ngọn núi và làm cho thung lũng gần như một cái chảo. Ở phần rộng, nền đất bằng phẳng một nhóm thợ cày xới sâu xuống mảnh đất và để lại phần đất màu đen phản chiếu trông như khối kim loại mà máy gieo gặt cắt xong. ở dưới chân đồi có những trại chăn nuôi nằm ngang qua con sông Salinas những cánh đồng vàng vừa mới gặt xong hình như chúng được tắm trong cái ánh sáng mong manh và lạnh lẽo. Nhưng thật ra bây giờ tháng mười một ở thung lũng không có ánh sáng mặt

trời, những bụi cây dương liễu dày đặc dọc theo con sông bùng lên với sự sắc cạnh và rõ nét của những lá vàng.

Đó là thời gian yên lặng và chờ đợi, không khí lạnh mát và dễ chịu, gió nhẹ thổi từ phía tây nam vì thế mà những người nông dân dè dặt hi vọng sẽ có một trận mưa ngay bây giờ. Nhưng thực tế sương mù và mưa không bao giờ lại xảy ra cùng một lúc.

Ở bên kia sông anh Henry Allen là chủ nông trại ở dưới chân đồi, anh có một số công việc phải làm xong là cỏ khô phải được cắt đi và cho vào kho, những khu vườn phải được lên luống để chờ những giọt nước khi mùa mưa đến, còn gia súc ở trên đồi cao thì lông của chúng trở nên xù xì và rậm rạp chờ anh cắt tỉa.

Chị Elisa Allen đang làm việc ở khu vườn hoa, chị nhìn xuống dưới phía bên kia sân và trông thấy anh đang nói chuyện với hai người trong bộ quần áo veston. Cả ba đang đứng cạnh chiếc máy cày và mỗi chân của họ đều gác lên nó. Họ hút thuốc, học hỏi và nói chuyện về máy móc. Chị nhìn họ một lúc rồi trở lại công việc đỡ tay của mình. Chị vào khoảng ba mươi lăm, có khuôn mặt xương gầy nghiêm nghị, cặp mắt của chị trong sáng rõ ràng như làn nước. Dáng cách của chị bị che lấp đi bởi bộ quần áo làm vườn nặng nề thô kệch. Người đàn ông

đội mũ đen lôi kéo sự chú ý của chị vì hắt mang đôi giày què
kệch làm chị khinh bỉ cùng với cái áo hoa hòe được phủ ở
ngoài bởi một cái áo khoác nhưng kẻ xọc có bốn cái túi lớn để
chứa những điều xì gà. Quay lại công việc của chị, với cái xén
búng cây, cái cào cỏ, hạt giống và con dao đó là những thứ mà
chị phải dùng do đó mà chị phải mang bao tay da để làm việc.
Chị đang dùng dao chặt cây cúc gia nua , đi tới lui dùng kéo để
tỉa mạnh mẽ vào những nhánh lá khô của cây hoa cúc. Lâu lâu
chị lại hướng nhìn xuống những người đàn ông đứng cạnh
chiếc máy cày. Khuôn mặt chị hăm hở, háo hức trông chín
chắn và dễ mến, ngay cả lúc chị làm việc cái kéo của chị cầm
trong tay nó thoăn thoắt và mạnh mẽ trên những cành cây cúc
trông nó có vẻ nhỏ bé và dễ dàng đối với chị.

Chị dùng bàn tay gạt mái tóc phủ lòa xòa trước mắt và để lại
vết bẩn của đất trên má. Sau lưng chị là ngôi nhà chứa thóc
sạch sẽ gọn gàng với cây phong lữ màu đỏ thắm bao quanh mà
nó cao ngang bằng với những cánh cửa sổ, đó là điều khó mà
đảo mắt tìm kiếm ngôi nhà nhỏ bé có những cánh cửa sổ được
nổi bật bởi màu sắc tao nhã và miếng thảm chùi chân trước
thềm. Chị lại liếc nhìn một lần nữa về phía chiếc máy cày.
Những người khách lạ đang bước vào chiếc xe Ford của họ.
chị cởi bao tay ra và thọc những ngón tay mạnh mẽ, cứng rắn

vào dưới rễ mầm cây cúc xanh mà chúng vừa mới mọc chung quanh những rễ cúc cũ. Chị trải những tấm lá ra và nhìn xuống gần những cọng lá mới vừa mọc. không có sâu, không một gổ, ốc nhỏ hay sâu ngài đêm. Những ngón tay xục xạo của chị hủy diệt những con sâu bọ trước khi chúng bắt đầu hoành hành.

Chị bắt đầu nghe âm thanh, giọng nói của anh. Anh đến gần chị một cách lặng lẽ và dựa vào cái hàng rào kẽm mà nó dùng để bảo vệ mảnh vườn của chị từ những đàn súc vật, hay chó và ngay cả những con gà.

"Em vừa mới nhận thêm được một số cây trồng mà nó vừa mới đến phải không?"

Chị đứng thẳng người lại. Một lần nữa chị lai mang bao tay vào và chị trả lời.

"Đúng thế, chúng sẽ được lớn mạnh trong những năm tới đây." Trong giọng nói và khuôn mặt chị có một tí tự mãn, chị tiếp.

"Em nhận chúng như những phần thưởng.

Anh quan sát và nói. Một ít là cúc vàng mà em đã đặt mua trong năm nay, với mười bộ Anh trồng cách nhau, anh hy vọng là em tính toán nó trong vụ thu hoạch và trồng một số cây táo với những trái thật to.

Cặp mắt chị sắc lại. Có lẽ em cũng có thể trồng nó, em có chuyên môn về nó, và mẹ em cũng có nó nữa, mẹ em có thể

trồng bất cứ thứ gì xuống đất và làm cho nó mọc lên. Bà nói rằng người trồng tỉa phải biết cách trồng cây.

Anh trả lời. Điều đó thì đúng với cách thức trồng hoa.

Này, những người mà anh vừa nói chuyện họ là ai đây?

"Ồ! đó là điều mà anh đến đây để nói chuyện với em. Họ từ công ty thực phẩm miền Tây, anh đã bán cho họ ba chục con bò non ba tuổi gần bằng giá anh mua vào. chị nói.

"Thế thì tốt cho anh.

Anh tiếp. Và anh nghĩ, trưa thứ bảy này chúng ta có thể vào thành phố Salinas ăn tối ở nhà hàng, rồi sau đó chụp hình làm kỷ niệm.

"Tốt.

Chị nhắc lại. Phải, đó là điều tốt.

Thế rồi giọng của anh trở nên khô khan.

"Tối nay sẽ có trận đấu, em thích đấu như thế nào?

Ồ! không.

Chị trả lời hờn hển. Em không muốn.

"Thật là xuẩn ngốc Elisa, chúng ta sẽ đi xem xi nê. Nào bây giờ anh có hai việc phải làm. Anh và Scotty sẽ mang những con bê non từ trên đồi xuống, nó sẽ mất vào khoảng hai tiếng đồng hồ rồi chúng ta sẽ đi xuống phố vào lúc năm giờ. Chúng mình ăn tối ở khách sạn Cominos em chịu chứ?

Dĩ nhiên là em chịu rồi, sẽ có một bữa ăn ngon xa nhà.

"Ồ! nếu vậy thì anh đi đánh thức hai con ngựa nhé.

Chị trả lời. Vậy thì em sẽ có dư thời giờ để đào xới đất, chiết cành những cây mới.

Chị nghe tiếng anh gọi vọng xuống kêu tên Scotty gần vừa thóc. Một lúc sau chị trông thấy hai người đàn ông cỡi ngựa đi dọc theo bên hông sườn đồi vàng nhạt, xục xạo tìm kiếm những con bê. Có một khoảnh đất cát hình vuông nhỏ bé để giữ cho hoa cúc được bén rễ. Với cái xẻn ở trên tay chị đào xới hết lượt này đến lượt khác, xang bằng nó rồi vỗ nhẹ xuống đất cho chắc. chị đào mười cái rãnh song song với nhau làm thành một luống, xong rồi chị quay về lại khoảnh đất trồng hoa cúc để nhổ lên những rễ non mà chúng quấn tít lại với nhau. Chị dùng kéo cắt những cành của mỗi cây hoa cúc và chị để chúng nằm chồng lên nhau theo đơn đặt hàng.

Có tiếng kêu cọt két của bánh xe, tiếng bước chân nặng nề của người và những tiếng vọng lại từ xa làm chị ngẩn đầu lên ngược nhìn lên con đường làng chạy dài xa tít, dọc theo hai bên đường là hàng cây dương liễu và cây bông vải dày đặc và chúng giáp lại với nhau ở con sông. Ở trên đường có một chiếc xe buồn cười, kỳ lạ lôi kéo sự chú ý của chị, đó là một chiếc xe ngựa cũ kỹ, sau xe phủ vải bạt trông giống như những chiếc xe

của người dân di cư. Nó được kéo bởi một con ngựa già và một con lừa màu trắng xám. Trên xe có người đàn ông râu mọc lởm chởm đang ngồi cầm cương. Phía dưới, ở giữa những bánh xe sau có một con chó lai gầy ốm yếu đi bộ một cách bình thản. Những chữ được viết lên trên tấm vải bạt, chữ viết vụn vè, vắn vẹo. Chuyên sửa dao kéo, hàn thau nồi, và sửa chữa máy cắt cỏ." Chúng được viết thành hai hàng và chữ sửa được viết rất là hân hoan ở dưới. Ở mỗi chữ đều có gạch dưới bởi màu sơn đen.

Chị đang ngồi ở dưới đất, chú ý nhìn cỗ xe ngựa, ốm yếu nghèo nàn đi qua nhưng nó lại không đi khỏi, nó lại đi vào con đường dẫn đến nông trại trước cửa nhà chị. Cái bánh xe vắn vẹo cũ kỹ kêu lên những âm thanh cọt kẹt. Con chó gầy từ ở giữa những bánh xe phóng ra chạy về phía trước. Ngay trong lúc ấy hai con chó săn ở trong nông trại phóng theo nó. Rồi cả ba đứng lại. Chúng đứng cùng với những cái chân ngay đơ và thẳng, chúng dùng đuôi vỗ nhẹ lẫn nhau. Châm chạp đi vòng tròn, dùng mũi hít ngửi. Cỗ xe ngừng lại bên cạnh hàng rào. Bây giờ thì con chó gầy mới nằm xuống dưới cỗ xe, đuôi hạ thấp cuộn tròn lại nó nhe răng và phùng lông ở cổ ra. Người đàn ông ngồi trên cỗ xe nói.

"Khi bắt đầu trận đấu thì nó là một con chó tệ hại.

Chị cười. Tôi đã trông thấy nó như thế đấy. Thông thường thì khoảng bao lâu thì nó bắt đầu như vậy?

Người đàn ông chụp ngay cơ hội lúc chị cười và nhắc lại một cách vui vẻ chân thành.

"Đôi khi nó không như thế từ tuần này sang đến tuần khác. Ông lại tiếp. Đôi khi nó bướng bỉnh với những cái bánh xe khi mà ngựa và lừa rủ xuống như những bông hoa không được tưới nước.

Chị thấy ông ta là một người to lớn. Mặc dù tóc và râu của ông bạc phếch nhưng trông ông không già lắm, ông mặc bộ vest đen nhàu nát, và lốm đốm dầu mỡ. Trên khuôn mặt và cặp mắt của ông nụ cười biến mất và tắt hẳn. Cặp mắt của ông đen, chúng chứa đầy những suy nghĩ, nghiền ngẫm mà nó chỉ có ở những cặp mắt của người đánh xe hay thủy thủ. Bàn tay chai cứng của ông để trên hàng rào kẽm nơi chỗ bị nứt, ở chỗ đó có hàng kẽ đen. Ông bỏ mũ xuống và đập liên hồi. Ông nói. Thưa bà tôi muốn ngừng ở đây một lúc. Có phải con đường đờ bản này cắt ngang qua con sông để về hướng xa lộ đi Los Angeles phải không bà?

Chị đứng dậy nhét cái kéo dây vào túi áo khoác.

"Vâng, đúng thế. Nhưng chung quanh đây có những ngọn gió mạnh thổi qua sông, tôi không nghĩ là cỗ xe của ông đi qua

được những ụ cát.

Ông ta trả lời với sự khó chịu. Có thể làm cho bà ngạc nhiên là những con thú của tôi có thể đi qua được.

Chị hỏi. Vậy thì khi nào chúng bắt đầu?

Ông mỉm cười một lúc. Phải, khi nào chúng bắt đầu?

Chị nói. Vậy thì, theo tôi nghĩ ông sẽ tiết kiệm được thời giờ là nếu ông trở lại con đường đi Salinas và sẽ tìm lại được xa lộ ở đây.

Những ngón tay to lớn của ông ta, chạm xuống hàng rào và làm cho nó kêu lên những âm thanh khô khan. Ông tiếp.

Thưa bà, tôi không vội vã lắm, mỗi năm tôi đi từ Seattle đến San Diego và quay trở lại. Mỗi lượt chúng chiếm thời gian của tôi là sáu tháng. Tôi chỉ đi về những nơi mà có thời tiết tốt.

Chị cởi bỏ cái bao tay ra và nhét chúng vào túi áo khoác nơi mà chị đã bỏ những cái kéo ở đây. Chị đụng nhẹ vào vành mũ của anh và ngón tay chị lần mò tìm những sợi tóc lạc lỏng, rơi rụng ở đây. Chị tiếp. Đó có vẻ là một cuộc sống đẹp đẽ.

Ông ta dựa vào hàng rào một cách tự tin.

Có lẽ bà đã nhận ra những chữ trên cổ xe của tôi chứ, tôi hàn nôi, thau, mài dao và kéo. Bà có những thứ như thế để tôi làm không?

Chị trả lời một cách nhanh chóng.

"Ồ! Không. Không có gì như thế cả.

Cặp mắt của chị đành lại và có ý chống đối. Ông ta giải thích.

Kéo là một vật tệ hại. Hầu như mọi người hủy diệt nó bằng cách là tự mài chúng, nhưng tôi thì biết cách làm cho chúng sắc lại như thế nào. Vì tôi có dụng cụ đặc biệt cùng một tí tiêu xảo, khéo tay và chắc chắn là phải có mảnh khoé.

Không, tất cả những cây kéo của tôi đều sắc cả.

Vậy thì các chậu thau thì sao?

Ông tiếp tục nói một cách mời mọc.

Những cái bị cong bị thủng, tôi có thể làm cho chúng trở nên mới vì thế mà bà không cần phải mua, nó tiết kiệm tiền bạc cho bà.

Chị trả lời một cách ngắn gọn.

Không, tôi đã nói với ông rằng tôi không có những vật như thế để cho ông làm.

Khuôn mặt của ông ta rơi vào sự thất vọng, buồn bã, giọng nói của ông trở nên rên rỉ than van.

Tôi không có việc gì làm ngày hôm nay, có lẽ tôi sẽ không có bữa ăn tối. Bà thấy đấy, tôi đã ngừng lại trên con đường đi thường ngày. Tôi biết những người khách của tôi rất rõ ràng, từ Seattle đến San Diego, họ giữ những đồ vật lại để cho tôi mài, vì họ biết tôi rất khéo tay và tiết kiệm cho họ.

Chị nói một cách bức dọc. Xin lỗi là tôi không có những thứ
mà ông làm.

Cặp mắt của ông rời khỏi khuôn mặt chị, ông ta nhìn xuống đất
tìm tòi. Cặp mắt ấy dạo quanh khắp nơi cho đến khi ngừng lại
khoảnh đất trồng hoa cúc nơi mà chị đang làm việc.

Ông hỏi. Thưa bà trồng gì đấy ạ?

Trên khuôn mặt của chị vẫn còn sự bức dọc và chống đối.
Ồ! Chúng là những cây hoa cúc. To lớn gồm có màu trắng và
vàng. Tôi trồng chúng mỗi năm, chúng to lớn hơn những ai
trồng chúng ở quanh đây.

Ông hỏi. Một loại hoa có cuống dài phải không? Giống như
một loại hoa lớn có màu sắc khói trắng.

Đúng thế, đó là cách hay nhất để diễn tả chúng.

Ông tiếp. Khi đã quen nó rồi thì mùi vị của nó không đến nỗi
nào.

Chị chống chế. Mùi vị nó thơm, không hẳn là nó có mùi vị
kinh tởm.

Ông đổi giọng một cách nhanh chóng.

Tôi chỉ thích ngửi nó bằng khứu giác của tôi mà thôi.

Chị trả lời, Năm nay tôi có những đóa hoa cúc nở to mười bộ
Anh.

Ông dựa vào hàng rào về phía xa hơn rồi ông nói.

Tôi biết có một bà sống ở cuối đường. Bà ta có một mảnh vườn thật đẹp mà tôi chưa thấy ai có cái đẹp hơn. Trong vườn bà ta có tất cả các loại hoa chỉ trừ có loại hoa cúc là bà không có. Tôi đã hàn cho bà ta một cái thau giặt quần áo (công việc ấy thật là khó nhọc nhưng tôi vẫn hoàn thành tốt nhiệm vụ.) Bà ta nói với tôi rằng nếu tôi có trồng những cây hoa cúc thì hãy để dành cho bà những hạt giống. Đó là những gì mà bà ta nói với tôi.

Cặp mắt của chị cảnh giác và có một chút háo hức. Chị nói. Chắc là bà ta không biết nhiều về hoa cúc. Ông có thể trồng chúng bằng những hạt giống nhưng nó sẽ rất là dễ dàng mọc rễ nếu ông có được những cái mầm nhỏ nhú ra mà ông thấy ở đây.

Ông ta trả lời. Ô! không, tôi nghĩ rằng tôi không lấy những gì mà ai cho bà ta cả.

Chị kêu to lên. Tại sao vậy, ông có thể mà. Ông bỏ vào một ít cát ẩm, rồi ông mang nó theo. Chúng sẽ mọc rễ ra ở trong cái chậu, và nếu ông giữ được chúng luôn luôn ướt thì bà ta có thể tiếp tục trồng nó.

Ông nói. Thưa bà, chắc chắn là bà ta sẽ thích có được một vài cây hoa cúc. Bà vừa mới nói chúng là một loại cây đẹp phải không?

Chị trả lời. Đúng thế, chúng rất đẹp.

Cặp mắt chị sáng ngời, chị lấy mũ ở trên đầu xuống và vỗ nhẹ, dùng tay luồn vào tóc và vuốt ngược chúng ra sau. Chị nói.

Tôi sẽ bỏ chúng vào chậu hoa, ông có thể mang nó theo cùng với ông đến khu vườn của bà ta." Khi ông ta đi xuyên qua cổng rào bằng cọc, thì chị chạy một mạch vào con đường có hàng cây Phong liễu mà chúng được trồng dọc ở hai bên đường dẫn vào nhà của chị. Khi chị trở ra, chị mang theo bên người chị một chậu hoa đỏ lớn. Lúc này, chị quên cả mang bao tay. Chị quỳ xuống bắt đầu dùng những ngón tay rắn chắc của chị đào xới đất cát ngay cạnh. Chị xúc một ít và đổ chúng vào cái chậu hoa. Chị nhặt lên những cành lá cây còn non mà chị đã làm chúng sẵn. Với những ngón tay mạnh khỏe của chị, chị gập chúng lại để ấn chúng vào trong cát, còn ông ta thì đứng cạnh chị nhìn chị làm. Chị ngược lên nói.

Tôi sẽ cho ông biết những gì phải làm để ông nói lại cho bà ta biết.

Vâng tôi sẽ cố nhớ.

Này nó sẽ bám rễ vào khoảng một tháng, rồi thì bà ta phải mang chúng ra khỏi chậu, đem trồng chúng ở một khu đất như thế này.

Chị hốt lên một đám đất đen để cho ông ta nhìn và nói.

Chúng sẽ lớn khoẻ, và cao, bây giờ ông nhớ cho điều này vào tháng bảy thì bảo bà ta cắt nó xuống vào khoảng bảy bộ Anh, tính từ dưới đất tính lên.

Ông hỏi. Trước khi nó nở hoa phải không bà?

Phải, trước khi nó nở hoa."

Khuôn mặt của chị trở nên rạng rỡ và chị tiếp.

Rồi chúng sẽ mọc mạnh lên một lần nữa. Vào khoảng cuối tháng chín thì hoa bắt đầu nở.

Chị ngừng lại và trông có vẻ lúng túng.

Phải thật là cẩn thận khi nó nở hoa."

Rồi chị nói một cách ngập ngừng do dự.

Tôi không biết phải bảo ông như thế nào?

Chị nhìn sâu vào mắt ông để dò xét điều gì, miệng của chị mở rộng ra một tí và hình như chị muốn lắng nghe rồi chị nói. Tôi muốn cho ông biết, ông có bao giờ nghe đến việc trồng hoa bằng tay chưa?"

Thưa bà, có thể nói là tôi chưa nghe qua."

Vậy thì tôi chỉ có thể cho ông biết những gì mà tôi cảm thấy, nó giống như là khi ông ngắt đi một nụ hoa nở mà điều đó ông không muốn. Mọi điều đều thể hiện dưới những ngón tay của ông. Ông sẽ nhìn thấy những ngón tay của ông làm việc, chúng tự làm lấy tất cả. Và chúng sẽ không phạm một lỗi nào cả,

chúng cùng với sự trông tia của ông. Ông có thấy không? Ông có thể cảm thấy ngay cánh tay của ông, chúng biết là chúng không bao giờ phạm phải lỗi lầm, ông có thể cảm thấy như thế.

Khi ông đã ở tâm trạng như thế thì ông sẽ không làm điều gì sai lầm. Ông biết không và hiểu không?

Chị vẫn quì ở dưới đất và ngược nhìn lên ông. Bộ ngực của chị căng phồng lên một cách khiêu khích. Cặp mắt của ông nhú lại và tự mình cố ý quay qua một hướng khác. Ông nói.

Có lẽ tôi hiểu, đôi khi vào ban đêm ở cái cỗ xe đó.

Giọng của chị trở nên khàn khàn và chị ngắt lời ông.

Tôi chưa bao giờ được sống như ông, nhưng tôi hiểu ý ông muốn nói gì. Khi đêm xuống, tại sao những ngôi sao có những điểm sáng sắc cạnh, mà sao chúng lại lặng lẽ cô đơn. Và tại sao khi ông đứng lên cao và cao nữa thì mỗi một điểm sáng của chúng chiếu vào thân thể của ông, nó giống như thế đấy. Nóng, sắc cạnh và rất là dễ thương.

Chị vẫn quì ở dưới đất bàn tay của chị ở trên đùi. Trong bộ áo khoác đen dính dầu mỡ, những ngón tay rứt rề của chị gần như chạm đến vạt áo, rồi thì bàn tay chị chạm đất chị cúi mình xuống thấp như một con chó đang mừng chủ. Ông nói.

Thật là đẹp, giống như lời bà kể chỉ có khi nào mà bà không có bữa ăn tối phải không?

Rồi chị đứng dậy, đứng thẳng người lại. Khuôn mặt chị bắt đầu hồng thẹn, chị cầm chậu hoa đưa về phía ông rồi đặt nhẹ lên bàn tay của ông. Chị nói.

Hãy để nó trên xe của ông, ngay chỗ ông ngồi nơi mà ông có thể coi sóc nó được. Có thể tôi có một vài việc gì đó cho ông. Ngay ở sau nhà, chị đào xới những cái bình chát đồng và chị tìm thấy hai cái xoong cũ bị đập nát, chị mang chúng trở lại trước nhà và đưa cho ông.

Đây, có lẽ ông chữa cho những cái này.

Tính cách của ông biến đổi một cách lạnh lẽo và ông trở nên một con người thiện nghệ. Ông nói .

Khi tôi chữa chúng xong, chúng sẽ tốt như là mới. .

Ông đến sau cỗ xe, sửa soạn lấy ra cái đe, một thùng dụng cụ, một cái máy đập không còn dầu mỡ. Chị đi qua khỏi cổng nhà, đến chỗ ông làm và nhìn ông trong lúc ông đang dùng búa đập cái ấm đun nước, môi ông mím lại, tự tin và hiểu biết. Ngay vào phần khó nhất của công việc môi ông mím lại...

Chị hỏi: Ông ngủ ở trên xe à?

Vâng, thưa bà, dù mưa hay nắng. trông tôi khô ráo như là một con bò đấy.

Chị nói. Chắc hẳn là phải đẹp lắm, hạnh phúc lắm. Tôi mong là những người phụ nữ đều được làm điều đó.

Đời sống này không thích hợp cho một người phụ nữ đầy bà ả.
Môi chị hé mở một tí có thể trông thấy hàm răng trắng. Chị
hỏi.

Ông làm thế nào để biết mà nói như thế.

Ông bảo vệ ý kiến của mình.

Thưa bà tôi không biết, dĩ nhiên là tôi không biết rồi. Đây! Cái
ấm của bà xong rồi. Bà không phải mua cái mới nữa.

Bao nhiêu thế?

Ồ! Chỉ tốn có năm mươi xu thôi. Tôi giữ giá thấp, công việc
tôi làm tốt, đó là lý do khách hàng của tôi hài lòng ở phía trên
hay dưới trên con đường này.

Chị vào nhà lấy tiền, và đặt nó vào bàn tay của ông và nói.
Ông có thể ngạc nhiên là đôi khi ông gặp đối thủ. Tôi cũng có
thể mài kéo được và tôi cũng có thể hàn được vào những vết
nứt trong cái chậu nhỏ nữa. Tôi cũng có thể trình bày cho ông
biết những gì mà những người phụ nữ có thể làm được.

Ông để cái búa lại cái thùng đựng đồ nghề và nhét nó vào một
cái đe nhỏ cho khuất.

Thưa bà, nó có thể là một cuộc sống cô độc đối với một người
đàn bà, mà cũng là đời sống kinh hoàng nữa với những con vật
bò trườn dưới cổ xe cả đêm.

Ông leo lên ngồi ở chỗ gióng ngang, nơi mà cổ xe và ngựa mắc

nói với nhau. Tự ngồi cho chắc chắn bằng cách một tay của ông tựa vào hông của con lừa. Ông cầm dây cương lên và nói.

Cám ơn bà, bà thật là tử tế. Tôi sẽ làm như lời bà bảo là đi ngược trở lại bắt vào con lộ Salinas.

Chị nói to. Nếu có thể, đường còn xa đến đây. Xin ông vui lòng giữ cho cát được ẩm.

Thưa bà cát..., cát?Ồ! Ý bà muốn nói là chung quanh chậu hoa. Bà đừng lo tôi sẽ săn sóc nó thật cẩn thận.

Ông chắc lưỡi bắt đầu ra roi vào những con vật đang dựa cổ vào những vòng đai êm ái của mình. Con chó ốm yếu trở lại chỗ cũ ở giữa những bánh xe. Cỗ xe quay đầu bò ra đi vào con lộ, quay trở lại hướng mà nó vừa đến, dọc theo con sông. Chị đứng trước công nhìn cỗ xe từ từ tiến, lưng chị thẳng, đầu ngả về phía sau. Cặp mắt chị gần như nhắm lại một nửa vì thế mà chị thấy quang cảnh một cách mập mờ. Môi chị mấp máy một cách lặng lẽ nói ra những lời như già biết. Rồi chị lẩm bầm.

Hướng sáng ngời. Có gì chiếu sáng ở đây
Âm thanh lẩm bầm của chị làm chị làm cho chị giật mình. Chị rùng mình nhìn chung quanh xem có ai nom thấy chị lẩm bầm không. Chỉ có hai con chó nghe thấy thôi, từ chỗ ngủ của chúng ngán đầu lên nhìn về phía chị, nơi chúng là một vùng bụi mờ chúng vươn cằm ra rồi lại ngủ tiếp.

Chị quay trở lại và chạy vội vào nhà. Trong nhà bếp chị đi đến sau lò sờ vào bình nước, đó là một cái bình đầy nước nóng mà chị đã nấu nó từ lúc trưa. Trong phòng tắm chị cởi phăng ra bộ quần áo bẩn và treo nó ở trong góc, rồi chị kỳ cọ thân hình của mình với một miếng đá bọt nhỏ, xuống chân, đùi, lưng, ngực..., và cánh tay cho đến khi da chị xăn đỏ lên. Chị hơi nóng thân hình của mình, đứng trước gương trong phòng ngủ, nhìn vào thân hình của mình ở trong gương. Chị thắt chặt bụng lại và uốn ngực ra, quay người lại, nhìn qua vai để thấy tấm lưng của mình.

Sau một lúc, chị bắt đầu mặc quần áo một cách chậm rãi, mặc vào một bộ đồ lót mới nhất, và cho đó là một bộ xinh xắn nhất, xong đâu đấy chị chải tóc, kẻ lông mày, tô môi một cách cẩn thận. Trước khi hoàn tất xong, chị nghe có tiếng vang nhỏ của chân ngựa cùng những âm thanh vang dội từ giọng nói của Henry chồng chị cùng với người giúp việc khi họ đưa những con bê non vào trong chuồng. Chị nghe được tiếng cửa chuồng đóng và ngồi chờ anh đến. Chị nghe tiếng chân của anh đến trước cửa cổng nhà. Anh bước vào và gọi.

Elisa, em ở đâu?

Em đang ở trong phòng mặc quần áo, chưa xong. Có nước nóng ở trong phòng tắm đấy anh! Nhanh lên, muộn rồi...

Khi chị nghe anh đang tắm ở trong bồn thì chị đặt bộ vest đen cho anh ở trên giường, áo sơ-mi và ca-vát bên cạnh nó, và để đôi giày bóng loáng của anh ở nền nhà, cạnh giường. Rồi chị đi về phía hành lang ngồi xuống bậc thềm nhà một cách ngay ngắn, yên lặng. Chị nhìn thẳng về phía đường có con sông chảy dọc theo nó cùng với hàng dương liễu mà lá vẫn còn vàng bị lớp băng phủ trắng ở trên, vì vậy mà dưới lớp sương mù xám trông nó có vẻ mỏng manh dưới ánh nắng mặt trời, và nó chỉ là một màu sắc xám của một buổi chiều. Chị ngồi bất động rất lâu không chớp mắt.

Anh bước ra và đóng cửa, nhét ca-vát vào trong áo. Anh đến gần chị nhìn thấy khuôn mặt của chị chờ đợi, căng phồng lên anh ngừng lại một lúc và nói.

Elisa, trông em đẹp quá.

Đẹp, anh nghĩ là em đẹp à, và anh nghĩ sao mà bảo là em đẹp.

Anh trả lời một cách âm ỉ.

Anh không biết..., ý anh muốn nói là thấy em hơi khác một tí, khỏe mạnh và vui sướng.

Em khỏe à! Ý anh nói khỏe là sao? Nhìn anh có vẻ lúng túng và ngơ ngác quá.

Em định chơi trò gì đây?

Anh nói một cách không tự chủ.

Có phải cái trò là trông em khoẻ mạnh có thể vật một con bò ngã dưới chân em, sung sướng có thể ăn hết một trái dưa hấu phải không?

Trong một giây chị mất đi cái vẻ nghiêm khắc.
Henry anh đừng nói như thế, anh không biết những điều anh vừa nói.

Rồi lại một lần nữa chị trở giọng.

Em khoẻ.

Rồi chị kiêu hãnh nói tiếp.

Em chưa bao giờ biết trước đây là khoẻ như thế nào?
Anh nhìn xuống về phía chiếc máy cày, và khi anh quay lại nhìn chị thì anh lại trông thấy chị như trước. Anh nói.
Anh sẽ đi lấy xe ra đây, em có thể bỏ áo khoác vào xe trong lúc anh rồ máy xe.

Chị đi vào trong nhà và nghe tiếng xe của anh ở phía cổng, tiếng máy xe nổ nhỏ. Phải mất một lúc lâu chị mới đội mũ vào đầu. Lấy nó xuống rồi lại đội nó lên. Khi anh rồ máy xe to lên thì chị mặc vội cái áo khoác và chạy ra...

Chiếc xe không mui, hai chỗ ngồi nhỏ bé. Anh chạy dọc theo con đường dơ bẩn gần con sông. Tiếng nổ của máy xe làm cho những con chim ở trong bụi bay lên, còn những chú thỏ thì chạy vào, hai chú chim cao cổ đập cánh mạnh mẽ trên những

hàng cây dương liễu và chúng bay vào giữa lòng sông. Xa xa trên con đường, chị trông thấy một đốm đen, chị biết là không muốn nhìn khi họ chạy qua, và cặp mắt của chị nó sẽ không phục tùng chị. Chị tự nhủ thầm một cách buồn bã. Có thể là ông ta quăng nó ở vệ đường để không bị phiền toái, nhưng có thể ông giữ lại cái chậu.

Rồi chị tự giải thích. Ông ta phải giữ lại cái chậu, đó là lý do tại sao ông ta không quăng nó ở dọc đường.

Chiếc xe hai chỗ ngồi chạy vào khúc quẹo và chị trông thấy cỗ xe ngựa ở phía trước, chị quay người về phía anh để không thấy cái cỗ xe nó không còn hợp thời khi họ chạy ngang qua. Một phút chốc thì mọi sự coi như chấm dứt, chị không quay lại để nhìn. Chị nói to có thể nghe được tiếng máy xe nổ hòa lẫn cùng tiếng gió.

Sẽ có một buổi tối vui vẻ và bữa ăn ngon.

Anh quay lại nói như than phiền.

Bây giờ em lại thay đổi nữa rồi.

Từ tay lái, anh bỏ tay xuống dưới đùi của chị.

Có lẽ anh sẽ đưa em đi ăn tối thường hơn, điều đó có thể tốt cho cả hai chúng ta, vì chúng ta rất là khó mà ra khỏi trại của chúng ta.

Chị hỏi. Henry, chúng ta có thể uống rượu vào bữa ăn tối chứ?

Dĩ nhiên là được rồi, tốt thôi.

Chị im lặng một lúc rồi tiếp.

Ở những trận đấu Box nổi tiếng, họ đánh nhau thật lực phải không anh?

Đôi khi một tí, nhưng không thường lắm mà tại sao em hỏi?

Ồ! Em vừa mới đọc và em không hiểu làm cách nào họ đánh bẻ mũi nhau, máu chảy xuống ngực họ, em lại càng không hiểu làm cách nào họ có được những bao tay nặng nề và ẩm ướt đầy máu.

Anh nhìn đảo dác về phía chị và hỏi.

Có chuyện gì vậy Elisa? Anh không biết là em đã đọc những điều như vậy.

Anh ngừng xe lại, rồi quẹo qua tay phải chạy về hướng sông Salinas nơi có cầu bắc ngang qua.

Chị hỏi tiếp. Có trận đấu nào mà phụ nữ họ đấu với nhau không anh?

Ồ! Có nhưng không nhiều, có chuyện gì thế Elisa! Em có muốn đi xem không? Anh không nghĩ là em thích, nhưng anh sẽ đưa em đi nếu thực sự là em muốn đi.

Chị dựa vào ghế với tư thế rũ rượi.

Ồ! Không em không muốn đi đâu.

Khuôn mặt chị quay sang hướng khác.

Em sẽ được đầy đủ nếu chúng ta được uống rượu tối nay.
Chị kéo cổ áo khoác lên để anh khỏi trông thấy chị đang khóc
thầm như một bà lão.